Homília na zasadnutí Kuratória Spišskej katolíckej charity
30. október 2026, Spišská Kapitula

Milí bratia a sestry, drahí spolupracovníci v službe charity! Dnes sme počuli začiatok Listu svätého apoštola Pavla Filipanom. Je to jeden z najosobnejších a najsrdečnejších Pavlových listov. Aby sme lepšie porozumeli jeho slovám, potrebujeme si najskôr pripomenúť okolnosti, za ktorých tento list vznikol. Filipy boli významným mestom v Macedónsku, na území dnešného severného Grécka. Apoštol Pavol tam počas svojej druhej misijnej cesty, približne okolo roku 50, založil kresťanské spoločenstvo. Pavol mal k týmto kresťanom mimoriadne blízky vzťah. Filipania ho podporovali, pomáhali mu v jeho misijnom poslaní a zostali mu verní aj v ťažkých chvíľach. A práve v jednej z takýchto ťažkých chvíľ im píše svoj list. Pavol je vo väzení. Nemôže navštevovať spoločenstvá, ktoré založil. Jeho budúcnosť je neistá. Dokonca nevie, či sa jeho zajatie neskončí smrťou. A čo je na tomto liste pozoruhodné? Človek by očakával, že Pavol bude písať o svojom utrpení, o obavách a ťažkostiach. Ale on začína úplne inak: *„Vzdávam vďaky svojmu Bohu vždy, keď si na vás spomínam.“* (porov. Flp 1, 3) Predstavte si to. Človek je vo väzení, a predsa píše o radosti a vďačnosti. Namiesto sťažovania sa ďakuje. Namiesto beznádeje povzbudzuje. Namiesto toho, aby sa sústredil na vlastné problémy, myslí na druhých. A práve v tomto Pavlovom postoji nachádzam tri povzbudenia, ktoré by som dnes rád ponúkol aj nám, keď sa stretávame ako ľudia zodpovední za poslanie Spišskej katolíckej charity.

1. Nezabúdajme ďakovať za dobro, ktoré sa koná. Svätý Pavol píše Filipanom: *„Vzdávam vďaky svojmu Bohu vždy, keď si na vás spomínam.“* Všimnime si, že Pavol začína vďačnosťou. Myslím si, že toto je veľmi dôležitý postoj aj pre našu charitatívnu službu. Dnes budeme hovoriť o hospodárení, projektoch, o problémoch, ktoré potrebujeme riešiť. Patrí to k našej zodpovednosti. Ale nesmieme zabudnúť na jednu vec: za všetkými tými číslami, správami a projektmi sú konkrétni ľudia. V Charite je množstvo našich pracovníkov, ktorí sa každý deň stretávajú s ľudskou bolesťou, chorobou, chudobou a osamelosťou. Ich služba je často nenápadná. Nikto im za ňu možno ani nezatlieska. Ale Boh ju vidí. A preto si myslím, že dnes máme začať predovšetkým vďačnosťou. Ďakovať Bohu za všetko dobro, ktoré sa prostredníctvom našej charity uskutočnilo. Ďakovať pracovníkom, dobrovoľníkom a dobrodincom. Ďakovať aj tým, ktorí nesú veľkú zodpovednosť za jej vedenie. A nezabúdať ďakovať ani jeden druhému.

2. Dôverujme, že dobré dielo nie je iba v našich rukách. Druhá myšlienka je ukrytá v nádhernej Pavlovej vete: *„Som si istý, že ten, čo začal vo vás dobré dielo, aj ho dokončí až do dňa Krista Ježiša.“* (Flp 1, 6) Toto je jedna z najkrajších viet celého listu. Všimnime si, čo Pavol nehovorí. Nehovorí: Som si istý, že vaše schopnosti a vaša usilovnosť vyriešia

všetky problémy. Hovorí: **Ten, kto začal dobré dielo, ho aj dokončí.** Tým prvým, kto koná dobro, je Boh. A my sme jeho spolupracovníkmi. Niekedy sa môže zdať, že všetko stojí iba na našich pleciach. Nesmieme si myslieť, že všetko závisí iba od nás. Naša charita nevznikla iba preto, že niekto dostal dobrý nápad vytvoriť organizáciu poskytujúcu sociálne služby. Vznikla z evanjelia. Z Ježišovej výzvy milovať blížneho. Z presvedčenia, že v trpiacom človeku sa stretávame so samotným Kristom.
A preto musí mať naša služba nielen dobré organizačné a ekonomické základy, ale aj hlboké duchovné korene. Milí priatelia, možno nedokážeme vyriešiť každú ľudskú biedu. Možno nedokážeme pomôcť každému tak, ako by sme chceli. Možno niektoré naše plány nevyjdú. Ale to neznamená, že naše úsilie bolo zbytočné. **Boh od nás žiada, aby sme mu boli verní v tej oblasti, ktorú nám zveril.** Vernosť v malých veciach môže v Božích rukách prinášať veľké ovocie.

3. Nestačí konať dobro. Potrebujeme lásku, ktorá vie rozlišovať. Tretie povzbudenie nachádzame v závere dnešného čítania. Svätý Pavol sa modlí za Filipanov: *„A modlím sa za to, aby vaša láska čoraz viac rástla v pravom poznaní a vo všestrannom chápaní, aby ste vedeli rozoznať, čo je lepšie.“* (porov. Flp 1, 9–10) Toto je mimoriadne hlboká myšlienka. Pavol sa nemodlí iba za to, aby mali Filipania veľa lásky. Modlí sa, aby ich láska rástla spolu s poznaním a schopnosťou rozlišovať. Prečo? Pretože **skutočná láska nie je iba dobrý úmysel. Je to aj múdrosť správne rozhodovať.** A práve toto veľmi potrebujeme pri našej charitatívnej službe. Láska potrebuje rozlišovanie. Nestačí mať dobré srdce. Potrebujeme aj múdru hlavu. Potrebujeme vedieť, ako pomáhať tak, aby naša služba bola účinná, spravodlivá a dlhodobo udržateľná. Svoje rozhodnutia máme merať predovšetkým podľa dôstojnosti človeka. A toto je niečo, čo dáva katolíckej charite jej osobitnú identitu.

Milí bratia a sestry! Apoštol Pavol píše svoj list z väzenia, ale jeho srdce zostáva slobodné. Je slobodné ďakovať, dôverovať a milovať. Možno toto je najkrajšie posolstvo dnešného Božieho slova aj pre nás. Aby sme sa ani my nenechali uväzniť iba starosťami, problémami a organizačnými povinnosťami. Aby sme v tom všetkom nestratili radosť z dobra, ktoré môžeme konať. Amen.